

РЕШЕНИЕ

№ 3178

гр. София, 17.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1575** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по касационна жалба на старши юрисконсулт И. Г., процесуален представител на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, [населено място], [улица], срещу Решение №[ЕИК] от 13.01.2021г., постановено по н.а.х.д. № 8017 по описа на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав за 2020 година, с което е отменено наказателно постановление № Р-10-224, издадено на 19.05.2020 г. от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], в качеството ѝ на емитент на облигации, с което е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /три хиляди/ лева на основание чл. 221, ал. 8, т. 2, предложение първо, във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ за извършено нарушение на чл. 100е, ал. 2, предложение първо, във връзка с чл. 100е, ал. 1, т. 2, хипотеза първа от ЗППЦК. Касаторът навежда доводи за неправилност на решението, като счита че СРС необосновано е приел, че в административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение при съставяне на АУАН, довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Моли съдът да отмени решението на СРС в тази му част и вместо него да постанови решение, с което да

потвърди наказателното постановление.

В с.з., касаторът – Комисията за финансов надзор (КФН), чрез процесуален представител юрк. Г., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът, редовно уведомен, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, Шести касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка на място в КФН, е установено, че [фирма] е извършило нарушение по чл.100е, ал.2, предложение второ във връзка с чл.100е, ал.1, т.2 хипотеза първа от ЗППЦК, тъй като не е представило на обществеността тримесечен отчет за изпълнение на задълженията си съгласно условията по облигационния заем, за спазване на определените финансови показатели и за състоянието на обезпечението за трето тримесечие на 2019г., на индивидуална база, в законоустановения срок.

За констатираното нарушение, КФН е съставила Акт за установяване на административно нарушение № Р-06-29/21.01.2020г. по реда на чл.40, ал.2 ЗАНН, връчен на представителите на дружеството на 13.02.2020г., подписал го с възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и оспореното НП № Р-10-224/19.05.2020г. с което е ангажирана имуществената отговорност на дружеството.

За изясняване на фактическата обстановка, СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитал свидетеля Т. николаев С..

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение, като е отменил наказателно постановление № Р-10-224/19.05.2020г., издадено от Заместник - председателя на КФН, като издадено в нарушение на чл.40, ал.2 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение №[ЕИК] от 13.01.2021г., постановено по н.а.х.д. № 8017 по описа на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав за 2020 година, с което съдът е отменил наказателно постановление № Р-10-224/19.05.2020г. на КФН, с което НП на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за това, че в срок до 60 дни от края на трето тримесечието на 2019 г., но не по-късно от 30.10.2019г., не е предоставил на комисията отчета по чл.100е ал.1 т.2 от ЗППЦК, а именно отчет за изпълнение на задълженията си съгласно условията на облигационния заем, за емисия, включително за изразходване на средствата от облигационния заем, за спазване на определените финансови показатели и за състоянието на обезпечението за трето тримесечие на 2019.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Съдът намира подадената жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно, поради следните съображения:

Извършвайки проверка от процедурна гледна точка, съдът констатира, че не са налице съществени процесуални решения нито при съставянето на АУАН № Р-06-29/21.01.2020г г., нито при издаването на НП № Р-10-224/19.05.2020г г. Съдът приема също така, че е бил ясно очертан точно определен срок за изпълнение на нормативно задължение. Както органите на административнонаказателното производство коректно са съобrazили и посочили, че задължението за предоставяне на КФН на отчета по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗППЦК за последното тримесечие на 2013 г. от страна на санкционираното лице в качеството му на емитент на облигации по емисия, задълженията по която са били актуални за емитента към визириания период, а именно четвъртото тримесечие на 2013 г., не просто не е било изпълнено в срок, но и изобщо не е изпълнено нито към времето на образуването на административнонаказателното производство, нито към момента на реализирането на административното наказване.

На следващо място, съдът преценява, че в разрез с доводите на първоинстанционното решение, фактът на съставяне, предявяване, подписване и връчване на препис от акта в отсъствие на санкционираното лице не е довело до накърняване на неговото право на защита в този най-ранен етап на административнонаказателното производство, тъй като по никакъв начин лицето не е било затруднено да разбере точно за какво нарушение е било образувано производството, така че своевременно и пълноценно да може да организира защитата си.

В този смисъл, настоящата инстанция не споделя извода на въззивния съд, че при образуването и провеждането на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Дори и да се приеме, че АУАН е съставен при неспазване на изискването по чл. 40, ал. 1 от ЗАНН /актът е съставен в отсъствието на представител на нарушителя, без да е изпълнена хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН/, това само по себе си не може да обуслови извод за опорочаване на процедурата и за съществено нарушаване на процесуални права на привлеченото към отговорност лице. Константна е съдебната практика, че въпросът дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а с оглед на това, доколко тези нарушения са пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен. Нарушаването на правно регламентирани процесуални изисквания, които следва да се спазват при съставянето на АУАН, е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление като незаконосъобразно, само когато в резултат на конкретното нарушение има вероятност установените от актосъставителя факти да са неистински, неточни и непълни; ако недопускането им би довело до възприемане на друга фактическа обстановка или правна квалификация на деянието или съществено да е накърнено правото на дееца да участва в административнонаказателното производство. В случая обаче такива съществени нарушения при съставянето на АУАН, които обективно да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, не са констатирани. При връчването на АУАН на законните представители на [фирма], изрично е отразено, че след запознаване със съдържанието на АУАН и повдигнатото и предявено с акта административно

обвинение, нарушителят има възражения, като ги е посочил в АУАН; съответно по никакъв начин не е била възпрепятствана възможността за подаване на възражения по реда на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, за представяне на доказателства и т. н.

Следователно, при издаване на наказателното постановление, обект на проверка от СРС, не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН респ. в издаденото въз основа на него НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало касатора [фирма], да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Наказателното постановление е издадено от заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, оправомощен по силата на чл. 15, ал. 1, т. 7 от ЗКФН и чл. 41, ал. 1, предл. 2 от ЗППФИ самостоятелно да издава наказателни постановления и да налага глоби и имуществени санкции за нарушения на ЗППЦК. Спазени са давностните срокове по чл.34 от ЗАНН.

Нарушението в случая се изразява в това, че отчета по чл. 100е, ал.1, т.2 ЗППЦК за изпълнение на задълженията си съгласно условията на облигационната емисия, включително за изразходване на средствата от облигационния заем, за спазване на определените финансови показатели и за състоянието на обезпечението, не е предоставен и на КФН, съобразно изискванията на чл. 100е, ал.2, пр.1 ЗППЦК.

Безспорно е доказано извършване на нарушение на задължението по чл. 100е ал.2 пр.1 във вр. ал.1 т.2 от ЗППЦК. Нормата задължава емитент, изготвящ консолидирани отчети, който се е задължил да спазва финансови показатели на консолидирана база, в срок 60 дни от края на всяко тримесечие да представя в КФН, отчет за изпълнение на задълженията си съгласно условията на облигационната емисия, включително за изразходване на средствата от облигационния заем, за спазване на определените финансови показатели и за състоянието на обезпечението. [фирма] е емитент на емисия облигации и е адресат на задължението по чл.100е ал.1 и ал.2 от ЗППЦК за представяне на отчет за изпълнение на задълженията си съгласно условията на облигационната емисия. Задължението по чл.100е, ал.2 от ЗППЦК е пряко свързано с разпоредбата на чл.100е, ал.1, т.2 от ЗППЦК, относно съдържанието на отчета, съответно препращането е приложимо и относно срока. Правилно и съответно на целта и смисъла на закона е направеното тълкуване на разпоредбата на чл.100е, ал.2 от ЗППЦК от страна на районния съд, че срокът от 60 дни от края на тримесечието се отнася и за представяне на отчета в КФН и на регулирания пазар на ценни книжа. Задължението за представяне на такъв отчет пред КФН, както и непредставянето му в съответния срок, не се оспорва от страна на жалбоподателя.

В този смисъл, нарушението е извършено и доказано, тъй като в срок най-късно до

30.10.2019г. включително емитента [фирма] не е представил в КФН своя отчет за третото тримесечие на 2019г.. АУАН и в следствие издаденото въз основа на него НП изпълват изискванията на процесуалния закон ЗАНН за съставянето, издаването и връчването на подобен род актове.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, НО, 10 -ти състав е неправилно на основание чл. 348, ал.1. т.1 във връзка с ал.2, предл. първо от НПК и следва да бъде отменено. На основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото следва да бъде решено по същество, като се потвърди наказателното постановление.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменение чл.63, ал.3 – ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 29.11.2019г.), искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 (сто) лева, съгласно чл.78, ал.8 ГПК, приложим съгласно чл.144 АПК във вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006г./.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд - София - град, VI-ти Касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №[ЕИК] от 13.01.2021г., постановено по н.а.х.д. № 8017 по описа на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав за 2020 година и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление (НП) № Р-10-224, издадено на 19.05.2020 г. от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], в качеството ѝ на емитент на облигации, с което е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /три хиляди/ лева на основание чл. 221, ал. 8, т. 2, предложение първо, във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ за извършено нарушение на чл. 100е, ал. 2, предложение първо, във връзка с чл. 100е, ал. 1, т. 2, хипотеза първа от ЗППЦК.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор сумата 100 (сто) лева – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: